

LUCY FOLEY

KESKI- YÖN PIDOT

Suomentanut Satu Loitsu

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Midnight Feast

Copyright © 2024 by Lost and Found Books Ltd.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-50178-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Kimille kymmenen vuoden pituisesta upeasta yhteistyöstä.

Kiitos kaikesta!

METSÄ

Moottori tyhjäkäynnillä öisen metsän reunassa.

Onton puun sisään jätetty viesti.

Kutsu.

Kettu tutkiskelee lakastuneita pyökinlehtiä seuratessaan kania ja pysähtyy niille sijoilleen. Se nostaa päätään korvat hörössä, kápälä kohotettuna – ennen kuin kääntyy ja puikkii pakosalle. Pöllöjen kuoro vaikenee ja ne nousevat oksilta siivilleen äänettömästi kuin kalpeat haamut ja hakeutuvat johonkin toiseen metsänkolkkiaan. Pieni peuralauma hajaantuu äänekkäämmin ja rytistelee aluskasvillisuuden läpi pyrkiessään kiireesti pois paikalta.

Nyt jokin liikkuu metsän siimeksessä häiriten sen öistä rauhaa. Varjoilla on hahmo, olemus. Ne rapistelevat lehtien läpi tallaten metsänpohjaa, katkoen oksia ja sananjalkoja.

Ne kerääntyvät syvälle metsän siimekseen, samalle aukealle, jota ne ovat aina käyttäneet – ne ja niiden edeltäjät ennen niitä aina tarujen synnystä saakka. Kummallinen joukkio. Mustaviittaisia, eläimenpäisiä. Metsän tuntemattomassa sydämessä syntyneitä: keskiaikaisen puuleikkauksen ilmikuva, synkkä kansantaru pahatapaisten lasten pelottelemiseksi. Nykyajan maailmassa, kiireen ja nopeuden ja yhteyksien maailmassa, niissä ei ole tolkkua. Mutta täällä puiden keskellä, piilossa niin kuun kuin tähtienkin valolta, on kuin nykymaailma olisi satua: outo ja vieras.

Pienen matkan päässä vanha mies istuu työtilaksi muutetussa mökissään ikiaikaisten puiden keskellä.

Ovi on selällään ja laskee luonnonvoimat sisätiloihin. Nyt pimeän laskeuduttua ilma tuntuu kolealta. Tuulenhenkäys tunkeutuu avoimesta ovesta sisään ja heiluttelee pöydällä lojuvia papereita.

Miehen edessä on yksi ainoa sulka, jonka mustia höytyviä tuuli heiluttelee.

Mies ei kiinnitä siihen laisinkaan huomiota, sillä hän on kuollut.

KESÄKUU 2025, AVAJAISILTA

BELLA

Avajaisia vietetään Kartanolla, joka on ”Dorsetin rannikon uusi helmi”. Kaikki hulpeimmat nähtävyydet ovat rakennuksen julkisivun puolella: huikeat merinäköalat, smaragdinvihreät nurmikot, jotka levittäytyvät jyrkänteen reunalle saakka, Owen Dacren suunnittelema ääretön uima-allas. Mutta täällä rakennuksen takana, mantereen puolella, avautuu aivan toisenlainen maailma. Päärakennuksen takana levittäytyy sankka, ikivanha metsä, ja vieraat pääsevät päärakennuksesta sorapeitteisiä, mutkittelevia polkuja pitkin ”metsämökkeihin”. Yksi niistä on minun.

Suljen oven. Seuraan musiikin ja naurun ääniä purppuraisen hämyyn halki tervetuliaisdrinkeille, jotka nautitaan aivan metsänreunan tuntumassa. Astun hienostuneeseen metsäluolan mukaelmaan. Oksilla riippuu satamäärin lyhtyjä. Paikalla on ihan oikea harpunsioittaja. Metsänpohjalle on levi-

telty boheemin huolettomasti antiikkimattoja ja roppakaupalla muhkeita tyyntyjä. Istahdan yhdelle niistä ja kulautan kurkkuuni Metsänhenki-cocktailin, jossa on ”tilkka paikallista koi-vukatkeroa ja rosmariinilla maustettua giniä”.

Muut vieraat lekottelevat ympäristössä hiprakassa ja puhe-liaina odottaen viikonloppua, jona ei tarvitsisi tehdä muuta kuin syödä, juoda, uida ja pitää hauskaa. Monet heistä näyttävät tuntevan toisensa ennalta: he vaeltelevat ympäriinsä ja hihkuvat aina törmätessään vanhoihin ystäviin, osa lekottelee matoilla ja kutsuu tuttaviaan liittymään seuraansa. Ilmapiiri on rento, joskin hienoisen sosiaalisen kilpailunhalun sävyttämä.

Kukaan ei tarvitse tarjolla olevia superpehmeitä villahuopia, sillä – vaikka aurinko onkin jo laskemassa – on yhä kyllin läm-mintä, että selviää yhdellä pellavakerroksella (ja pellavaa näkyy paljon). Ilmassa on havaittavissa lähestyvän lämpöaallon ensi leyhähdys.

Asetelman keskellä keijukaiskuningattaren tapaan – kuin Titania ikään – istuu Kartanon omistaja. Francesca Meadows. Hän säteilee kalvakan vaaleanpunaisessa, olkapäät paljastavassa silkkiluomuksessa, tukka laineina pitkin selkää, kasvot kynttilänvalossa hehkuen. *Unelman ruumiillistuma*, niin hän oli artikkelissa sanonut. *Olen niin innoissani voidessani jakaa pai-kan kaikkien kanssa*. No, ainakin kaikkien niiden, joilla siihen on varaa. Mutta kuka nyt moisesta narisisi.

Katson ympärilleni. Kaipa kaikki on aika idyllistä, jos sattuu olemaan pariskunnan puolikas tai osa isompaa ryhmää, jos on saapunut paikalle paetakseen viikonlopuksi kaupungista. Ehkä minä olen ainoa, joka ei pidä ilmapiiriä ihan niin hyväntuulisenä ja seurallisena.

Odotan, että alkoholi tekisi tehtävänsä ja tunnen katseeni vaeltavan puiden lomassa syveneviin varjoihin, lyhtyjen valaise-

man oksakaton rosoisuuteen, omaan asuuni: pellavaa se kyllä on, mutta sen rypyt kielivät sen tulleen juuri vetäistyksi kaupan paketesta. Mutta katseeni kääntyy kerta toisensa jälkeen – en kykene panemaan vastaan – Francesca Meadowsin kasvoihin. Hän on kertakaikkisen zen. Hän näyttää niin hemmetin tyytyväiseltä.

Yhtäkkiä jostakin metsän uumenista kuuluu mekkalaa. Francescan katse kääntyy äänen suuntaan. Vieraat vaikenivat ja tähyilevät hämärään. Harpunoittaja lakkaa soittamasta.

Yhtäkkiä luolaan tunkeutuu joukko uusia tulokkaita. He eivät ole verhoutuneet pellavaan. Resupekkajoukkio vaellusaappaissaan. Enimmäkseen naisia, joilla on pari lävistystä, tatuointeja ja harmaana rehottava juurikasvu. Francesca Meadows ei liikahdakaan eikä hänen hymynsä hyydy. Mutta eräs palveluskunnan edustaja – pieni vaalea nainen, jolla on valkoinen pusero ja korkeat korot, kenties taloudenhoitaja – kävelee heitä kohti kuin äänettömän käskyn saaneena. Hän puhuu huomaavaisen vaimealla äänellä. Mutta resuisen joukkion johtaja ei ota kuuleviin korviinsakaan.

”Se nyt on mulle ihan paskanhailee”, hän sanoo. ”Tästä on kuljettu vuosisatoja – ennen kuin tuota taloa edes oli olemassa. *Tehän* tässä niitä tunkeutujia olette. Paikalliset ovat aina kulkeneet näissä metsissä... käyttäneet omaa metsäänsä, omaa kasvi- ja eläinkuntaansa. Reitit yhtyvät tässä ainutlaatuisella tavalla. Ihmisten ajaminen tällä tavoin pois alueelta – *heidän* alueeltaan – on ilkeiyä. Se on yhden sortin murha.”

Hän katsoo naisen pään yli ja suoraan kohti Francesca Meadowsia ja huutaa: ”Minä muuten puhun sinulle! En piittaa siitä, että selvästikin lahjoit neuvoston, miten sen sitten ikinä teitkin. Meidän mielestämme nämä metsät kuuluvat *meille* enemmän kuin ne ikipäivänä kuuluvat sinulle. Joten sen kuin

vain annat meidän jatkaa matkaamme tai voimme *todella* aiheuttaa selkkauksen. Eli, miten on?”

Taloudenhoitaja astahtaa epävarman oloisena taaksepäin. Hän vilkaisee salamannopeasti paikan omistajaa. Ehkä Francesca Meadows kallistaa kultakutrista päätään aavistuksen verran. Sitten taloudenhoitaja mutisee jotakin pikku joukkiolle. Mitä hän sitten sanookin, sillä näyttäisi olevan vaikutusta, sillä hetken pohdittuaan joukko jatkaa matkaansa. Suoraan aukean läpi – ja katsellen inhoten ympärilleen. Heidän mulkoilunsa kohteena olevat vieraat suoristautuvat hieman, kohentelevat rypistyneitä vaatteitaan. Yksi tunkeutujista kaataa cocktailin jalallaan ja joukkio poistuu särkyvän lasin helinän saattelemana.

Harpunsoittaja alkaa jälleen soittaa, baarimikko jatkaa drinkkien sekoittamista.

Mutta minä tunnen sen. Jokin ilmapiirissä on muuttunut.

KESÄPÄIVÄNSEISAUKSEN JÄLKEINEN PÄIVÄ

Kalastusalus lähtee matkaan juuri ennen sarastusta, ja sen peräaalto hohtaa hopeaisena halogeenivalojen hohteessa. Kalastajat suuntaavat syville vesille kiertäen kaukaa Jättiläisenkouran, viisi kalkkikivihuippua, jotka pistävät esiin kallioista kuin neljä valtavaa sormea ja peukalo. Kello on vähän vaille viisi aamulla. On lähes varhaisin auringonnousu koko vuonna: juhannuksen, pisimmän päivän, jälkeinen aamu.

Taivas on jo punertumassa syvän violetista malvanväriseksi. Tässä aamussa on kuitenkin jotakin omituista. On ilmestynyt toinenkin väriviiru, kuin toinen auringonnousu, mutta vastakaisessa suunnassa, maan yllä. Raivokkaan tulipunainen maali-roiske.

Myöhemmin he kertovat oikeasti tunteneensa sen kuumuuden. Jopa sinne kauas merelle. Että se oli loimottanut heidän selkäänsä ja niskaansa kuin toisen auringon lämpö.

”Mikä tuo valo on?” Ensimmäisenä valoilmion huomannut osoittaa sitä vieressään olevalle.

”Jaa, mikä, kamu?”

”Tuo tuolla: suoraan noiden kallioiden yläpuolella.”

Nyt muutkin kääntyvät katsomaan. ”Ei se ole mikään valo. Se on... *mikä* tuo on? Ei, hitto!”

”Se on tuli.”

”Jokin palaa. Aivan rannan tuntumassa.”

Kun tuuli kääntyy, he myös haistavat savun. Tuhkahiutaleita ilmestyy ilman mukana tanssimaan heidän ympärillään ja laskeutuu kannelle ja aalloille.

”Jesus. Se on rakennus.”

”Se on se paikka. Se hotelli, joka avattiin juuri... Kartano.”

He sammuttavat moottorin. Pysähtyvät katselemaan. He kaikki ovat tovin hiljaa. Tuijottavat vain. Kauhuissaan. Ihas-
tuksissaan.

Eräs miehistä kaivaa esiin kiikarit. Toinen kännykkänsä. ”En osaa olla kovin pahoillani”, hän sanoo ja ottaa pari valokuvaa. ”Kaikki se paska, mitä ne ovat tehneet. Tuntuu kuin ne olisivat saaneet ansionsa mukaan.”

Kolmas mies nappaa kännykän pois. ”Ehei – ei se nyt ihan niin mene. Jokuhan on voinut vaikka kuolla tuolla. Viattomia ihmisiä... palkollisia... paikallisia.”

Kaikki vaikenevat, kun tuo mahdollisuus uppoaa tajuntaan. He katselevat savua, joka alkaa pullistella ja vyöryä ympäristöön valtavana tuhkanharmaina pilvinä. Nyt he jo haistavat sen – kitkeränä, sieraimien takaosaa korventavana.

Yksi miehistä soittaa poliisille.

Valo muuttuu jälleen. Savu leviää kuin muste vedessä värjäten vanhaisaamun sinertävän valkoisen taivaan nopeasti tummanpuhuvaksi. On kuin yön pimeys palaisi, kuin taivaan-

kannen poikki vedettäisiin verhot, jotka estävät vasta noussutta aurinkoa valaisemasta. On kuin se, mitä ikinä kallioilla sitten tapahtuukin, olisi estänyt sarastuksen.

AVAJAISILTA

EDDIE

On vain hetki keskiyöhön. Työvuoroni on miltei ohi. Kaikki vieraat nauttivat edelleen tervetuliaisdrinkkejään, joten sisäbaari on tyhjä. Puran laseja tiskikoneen korista hyllyille ja kuuntelen kuulokkeistani Rita Oraa. Rugbyjoukkueen tyypeillä oli tapana mollata musiikkimakuani, mutta ”I’ll Be There” on auttanut minua selviytymään melkoisista tiskivuorista – pinoamisesta, koneen tyhjentämisestä ja huuhtelemisesta kerta toisensa jälkeen, kun astioita saapuu Sea Shard-ravintolasta. Näin ruoat, kun niitä vietiin ulos: ne näyttivät upeilta. Mutta nyt se on kuin sianruokaa. Minulla on nälkä, muttei tee mieli edes näpistää maistiaisia.

On ensimmäinen oikea työvuoroni, nyt kun hotelli on täynnä vieraita. En vielääkään ole oppinut käyttämään huuhtelusuihkujuttua: olen onnistunut kastelemaan kenkäni kahdesti. Koko henkilökunta täällä Kartanolla käyttää lenkkareita, koska

paikan ilmapiiri on ”rento”, mutta ne ovat Common Projects -merkkiä, jota en tavallisesti ostaisi, koska ne maksavat osapuulle kolmen viikkopalkkani verran.

Säpsähdän, kun joku nostaa toisen kuulokkeen korvaltani. Mutta tulija on vain Ruby, kaverini respasta.

”Onko kaikki hyvin, Eds? Eiköhän oteta Cokikset.” Avaan jääkaapin ja ojennan hänelle tölkin. ”Tarvitsen kofeiinia. Olen ihan loppu hymyilytäni koko päivän.”

Ruby on muuttanut tänne Lontoosta. Suurin osa näkyvistä työtehtävistä on annettu hänen kaltaisilleen ei-paikallisille, joilla on kokemusta (hän oli aiemmin töissä Chiltern Firehouse-hotellissa) ja oikeanlainen aksentti.

Vaaleanpunaiseen pukuun ja tyylikkäisiin lenkkareihin sonnustautunut mies vaeltaa sisään. ”Löytyykö teiltä 25-vuotiasta Macallania?” Hän tähyilee selkäni takana sijaitsevia hyllyjä. ”Vain 18-vuotiasta? Uh.” Hän puuskahtaa ilmeisen välinpitämättömästi. Ruby ottaa huikan kokista. Kun mies katoaa näköpiiristä, hän sanoo: ”Tuntuuko sinustakin siltä, että täällä on miehiä, joiden koko persoonallisuus on ’rikas valkoinen tollo’?” Hän siemaisee taas juomaansa. ”Luulen, että valtaosa heistä on täällä viikonloppua viettämässä.”

Ruby on yksi niistä harvoista henkilökunnan jäsenistä, joka ei ole valkoihoinen – hänen isänsä on trinidadilainen. Kun Ruby ei ole sonnustautunut virkapukuun, hänellä on nahkatakki ja pienet Matrix-tyyliset silmälasit. Minusta hän on aika makea tyyppi ja pitäisin häntä aivan liian nättinä juttukaveriksi, ellei hän olisi myös tosi mukava ja vähän nörtti – hän aloittaa pian englannin maisteriopinnot Exeterin yliopistossa. Sitä paitsi, hän ei varmastikaan tykkää dorsetilaisista maalaispojista, jotka ovat paljon häntä tyhmempiä, joten minulla ei ylipäänsä ole mitään tilaisuutta möhliä mahdollisuuksiani.

Rubyn poistuttua panen musiikin jälleen soimaan ja antaudun pitkien drinkkilasien, juomalasien, martinilasien ja sampa-njalasien järjestämiseen. Minulla on oma pikku leikkini, jota harjoitan asetellessani laseja tiskikoneeseen: yritän arvata nautitun cocktailin niistä jääneen värin ja hajun perusteella. Saattaa kuulostaa tyhmältä, mutta minusta se on hyvää harjoitusta. Arvelen, että hyvä baarimikko pystyisi päättelemään sen. Sisällä tarjoiltava talon erikoinen on ”Kartanon muulinpotku”: greippimehua, inkivääriä, votkaa ja loraus CBD-öljyä – sitä näyttää olevan kaikessa täällä tarjottavassa.

On käynyt ilmi, että täällä kesätyöt isän maatilalla eivät riitä pohjaksi kuin astioiden pesemiseen. Mutta kaikkien on aloitettava jostakin, eikö niin? Ja hotellipäällikkö Michelle sanoi, että jos ”näytän taitoni” seuraavien parin päivän aikana, voin auttaa lauantai-illan pidoissa tarjoilemalla juomia ja sen sellaista. Haluaisin baarimikoksi päästäkseni pois Tomesta ja aloittaakseni aivan uuden elämän Lontoossa. Tavallaan polven eturistisidevamma oli helpotus. En halunnut pelata rugbya sillä tasolla. Se ei ollut enää hauskaa, kun oli niin paljon paineita. En myöskään halua mennä yliopistoon. Enkä takuulla halua isäni elämää, ottaa kotitilaa hoitaakseni. Veljeni oli tarkoitus tehdä se.

Havaitsen liikettä silmäkulmassani. Onnistun juuri ja juuri olemaan sadattelematta, kun näen tumman hahmon lähestyvän baaritiskiä. Mistä tuo nainen ilmestyi? Hän lähestyy ja astuu valokenttään.

”Hei”, hän sanoo. ”Voisinko saada martinin?”

Hänestä huokuvat Lontoo ja raha. Hänellä on vaalea tukka, punatut huulet ja hän tuoksuu savuiselta, kalliilta hajuvedeltä. Vähän vanhahtava tyyli. Ei äidin ikäinen, mutta selvästikin reilusti minua vanhempi. Mutta hänellä on sievät kasvot ja kurniit, normaalit kulmakarvat. Nykyisin näkee paljon pelottavia

kulmakarvoja. Ex-tyttöystävälläni Delilahilla oli kausi, jolloin hän piirsi itselleen kulmat vedenkestävällä tussilla.

Pyyhin kosteita käsiäni farkkuihin ja rykäisen. Minun ei kuuluisi tehdä drinkkejä. Jos Michelle näkisi...

Mutten voi sanoa sitä. En pysty sanomaan tälle naiselle, että olen vain tiskaaja

”Tuota... ginillä vai votkalla?” kysyn.

”Kumman itse valitsisit?”

Eikö jonkun hänen kaltaisensa tulisi tietää, millaisena he martininsa haluavat? Nyt kun katson tarkemmin, huomaan hänen olevan hiukan hermostunut. Hän sormeilee lautasliinoja ja repii yhtä niistä resureunaisiksi suikaleiksi. Selvitän kurkkuaani. ”Kaipa se riippuu siitä, kummasta pidätte?” Kuulostaakseni itsevarmemmalta käytän Lewisilta, baarimestarilta, kuulemaani lauseenpartta: ”Mutta gini on juomassa makua tuomassa, jos minulta kysytään.” Ihan kuin sekoittaisin niitä satamäärin päivittäin. ”Voin tehdä tavallisen, dirty martinin tai sitten twistillä.”

Hän hymyilee miltei kiitollisesti. ”Ginillä sitten. Luotan sinuun. Kaksi gini martinia, kiitos. Mitä *dirty* tarkoittaa?”

Punastun. Toivottavasti on riittävän hämärää, ettei hän näe sitä. ”Tuota... se tarkoittaa, että juomaan lisätään oliivien lientä.”

”Sellaiset sitten, kiitos.”

Flirttaileeko hän? Delilah sanoi aina, että olin kertakaikkisen tyhmä minua lähestyvien tyttöjen suhteen: ”Hiisi vieköön, Eddie. Tytöt voivat tulla luoksesi, vilauttaa rintojaan ja hieroa itseään sinua vasten, ja sinä sanot vain ”No, Jenny nyt vain on tosi ystävällinen, vai mitä?”

”Kaksi martinia tulossa käden käänteessä”, sanon niin itsevarmasti kuin kykenen. Kuulostanko ihan nuijalta? Paikallisen

maalaispojan yritykseltä olla jotakin muuta kuin on? No, juuri sitä minä kai olenkin.

”Tiedätkö mitä?” Nainen liukuu alas baarijakkaralta. Hän on lyhempi kuin olin kuvitellut, mutta minä olenkin melkein kaikkia pitempi. ”Voisitko tuoda ne huoneeseeni? Asun Metsämökissä numero...” hän kaivaa avaimen laukustaan ja tarkistaa sen, ”...yksitoista. Siinä, joka on lähimpänä metsää.”

”Tuota...” Ajattelen asiaa. Jos Michelle saisi vihiä siitä, että menisin jonkun vieraan huoneeseen, hän saattaisi ihan oikeasti murhata minut. Ruby kertoi eilen, että hänestä Michellellä oli mielipuolinen ”Liz Truss -katse” ja että: ”et halua hänen mustalle listalleen. Hän vielä tuikkaa sinua veitsellä, kun nuket”.

”Olisin erittäin kiitollinen”, vieras sanoo ja väläyttää hymyn. Siinä on jotakin haavoittuvaista.

Asiakkaat ovat aina oikeassa. Michelle sanoi niin kirjaimellisesti kouluttaessaan meitä viime viikolla. Erityisesti tällaisessa paikassa asuvat asiakkaat.

”Selvä se”, vastaan. ”Hetkinen vain.”

Kymmenen minuuttia myöhemmin koputan Metsämökki 11:n oveen. Drinkkitarjottimen kanssa mökeille on melko pitkä kävelymatka pitkin lamppujen valaisemia sorapolkuja, etenkin kun yrittää samalla vahtia, ettei Michelle pääse näkemään. Tervetuliaisdrinkkitilaisuus on ilmeisesti päättynyt: en kuule musiikkia tai puheääniä, kuulen vain pöllöt ja tuulen huminan lehvästössä. Tämä mökki on kauimpana päärakennuksesta, painautunut metsän kupeeseen, ja oksat kietoutuvat sen ympärille kuin ne yrittäisivät vetää sen syvemmälle metsään. Mikään rahasumma ei saisi minua nukkumaan täällä.

Näitä huoneita sanotaan mökeiksi, koska rikkaista on kiva teeskennellä, että he ”pärjäävät ilman mukavuuksia”, kun he

tosiasiassa yöpyvät jättikokoisissa vuoteissa ja heillä on pihalla oma amme ja sadesuihku. Nämä huoneet ovat halvimpia, niissä ei ole merinäköalaa kuten kalliomökeissä Kartanon toisella puolella. Siis halpoja suhteessa muihin huoneisiin. Uudet puumajat on oletettavasti tarkoitettu rikkaille, jotka haluavat sen lisäksi kokeilla nukkumista monta metriä maanpinnan yläpuolella.

”Hei”, vieras sanoo heti avattuaan oven. ”Olitpa nopea.” Jotenkin hänen käheä äänensä kuulostaa vähän tuhumalta, kuten Nigella puhumassa makkaroista tai sulatetusta voista (äiti ja minä katselimme usein yhdessä kokkiohjelmia; Nigella oli ensimmäinen vakavampi ihastukseni). Hänen huulipunansa on hiukan tuhriintunut ja hän on riisunut kenkensä.

Haluaisin sanoa jotakin hienoa tai nokkelaa, mutta suustani tulee vain: ”Niin, ei hätä mitään.”

”Mitä jos laskisit juomat tänne?” Hän pitää huoneensa ovea auki. ”Astu sisään.”

Riisuessani läpimärkiä kenkiäni (äiti on takonut nämä opit kallooni) vilkaisen vaivihkaa ympärilleni. En ole vielä käynyt yhdessäkään hotellihuoneessa. En tiedä, mitä odotin, mutta paikka oli vielä kuvitelmanikin hienostuneempi. Huone on pieni, mutta sen toisessa päässä on pylvässätky, jossa on valkoiset lakanat, sängyn jalkopäässä on tummanvihreällä sameilla verhoillut nojatuolit ja niiden välissä lasinen ja kullanhohtoinen sohvapöytä. Se, että mökki on puinen, saa hienot huonekalut vaikuttamaan vieläkin hienommilta. Ja se *tuoksuu* kalliilta, kuten koko Kartano. He ovat hajustaneet kaikki tilat jollakin tyyriillä ”ominaistuoksulla”. Ruby sanoo tuoksun aiheuttavan hänelle migreenin.

Lasken tarjottimen lasipöydälle. Odotan, että aviomies tai poikaystävä pomppaa esiin ottaakseen toisen martineista,

mutta siellä ei ole ketään. Vieras istuu nojatuolille ja ottaa toisen lasista. Tuuli on ilmeisesti yltynyt, sillä oksat raapivat nyt ikkunaa.

”Entä tuo toinen juoma?” kysyin. ”Jätänkö sen vain tänne?” Totta, viivytellen hieman, sillä tämä voisi olla ensimmäinen – kenties ainoa – tilaisuuteni saada juomarahaa.

”Se on sinulle”, hän vastaa.

”Öö...” Olen jo ylittänyt rajan tullessani tänne, mutta se olisi monta tuhatta mailia rajan väärällä puolella. ”Minä en –”

”On melkein keskiyö. Sisäbaarissa ei ole ketään. Kaikki on hyvin. Pitäisikö minulle seuraa?” Hän taputtaa viereistä istuinta.

Tavassa, jolla hän viimeiset sanat sanoo, on outo vivahde. Hänen äänensä on muuttunut. Hän kuulostaa äkisti – miltä? Yksinäiseltä? Pelokkaalta? Kuin hän ei haluaisi tulla jätetyksi tänne yksin? Istuudun aivan nojatuolin reunalle ja tunnen oloni äärimmäisen epämukavaksi.

Oksat raapivat jälleen ikkunaa ja näen hänen vahahtavan.

”Tämä oli viimeinen huone jäljellä”, hän sanoo. ”En tainnut tulla ajatelleeksi, millaista olisi olla täällä yksin pimeäntulon jälkeen.”

Vuoroni päättyy melko pian. En myöskään ole varma, miten sanoa ei. Useimmat ihmiset, jotka yöpyvät tällaisissa paikoissa ovat tottuneet saamaan tahtonsa läpi.

Hän nostaa martinilasini huolimattomasti ja nestettä loiskahattaa reunan yli. ”Hupsis!” Hermostunut pikku naurahdus. Hän maistaa juomaa ja sanoo: ”Olit oikeassa.”

Räpäytän silmiäni enkä tajua mistä hän puhuu. ”Anteeksi?”

”Gini on juomassa makua tuomassa. Maista omaasi.”

Maistan pikku siemauksen, koska en taaskaan osaa sanoa ei. Tuli taas ylitettyä yksi raja – hyvää työtä, Eddie. Juoma maistuu siltä, miltä kuvittelen sytytysnesteen maistuvan, kuin ensim-

mäiseltä humalalta. En pysty edes sanomaan, onko se hyvää, mutta hän vaikuttaa tyytyväiseltä, joten tunnen hienoista ylpeyttä. Se näyttää myös ammattimaisesti tehdyltä oliivikoristeineen, kaikkineen.

”Minkä sanoitkaan nimesi olevan?”

”Eddie.”

”Hei, Eddie. Minä olen Bella. Sinä siis... olet kotoisin tältä seudulta? Korostuksesi on...”

”Niin, kyllä. Aika läheltä.” En aio kertoa hänelle, että asun saman tien toisessa päässä, sillä olen jo kuullut vieraiden valittavan hajusta. Henkilökunta on nauranut sille myös: samasta syystä en ole kertonut sitä useimmille työtovereittenikaan.

Hän tarkkailee minua tiiviisti kuin yrittäisi saada jotakin selville. Tunnen jälleen punastuvani.

”Anteeksi”, hän sanoo tajuttuaan tuijottavansa. Hän kääntää katseensa ja ojentaa kätensä kohti juomaansa.

Ulkoa kuuluu ääniä. Ulvahdus. Ei kai se ole sitä mitä luulen? Tunnen punastukseni pahenevan; olen iloinen, että huone on hämärästi valaistu. Moni asia Kartanolla on viimeisintä huutoa – paitsi ehkä Metsämökkien äänieristys. Uusi ääni: kiljahdus... ja sitten vaikerointia. Hyvä luoja. Voi ei. Jossakin varsin lähellä – ehkä vain muutaman metrin päässä – joku on alkanut harrastaa erittäin äänekkästä, pornokanavamaista seksiä.

En tiedä, mitä naamalleni tekisin. Sitten hän nauraa, mikä on helpotus, sillä voin matkia häntä ja teeskennellä, etten ole kertakaikkisen järkyttynyt. Kun nauru hiipuu, en keksi mitään sanottavaa. Ehkei hänkään keksi, sillä hiljaisuus venyy, kunnes on vaikea tunkea siihen mitään sanoja. Sitten kuuluu lisää ulvahduksia ja rytmikästä jyskytystä. En olisi voinut vetäytyä rajummin kasaan. Täällä tuntuu tuohon meluun verrattuna vieläkin hiljaisemmalta.

”En todellakaan tiedä, mitä täällä teen”, Bella lipsauttaa yhtäkkiä, melkein kuin puhuisi itsekseen.

”Mitä, tässä huoneessako?” Sittenhän meitä on kaksi, ajattelen.

”Ei... tarkoitan täällä Kartanolla. Varasin huoneen hetken mielijohteesta, tiedäthän.” Hän näyttää jokseenkin kiihkeältä. ”Ja nyt... no, nyt kun olen täällä, mietin oliko se sittenkään hyvä ajatus –” Hän keskeyttää puheensa. ”Voi paska. Anteeksi, että jaarittelen. Johtuu varmaan martinista.” Mutta hän ei kuulosta juopuneelta. Hän kuulostaa pingottuneelta.

En tajua, miten se voisi olla huono ajatus, jos on varaa viettää kolme yötä tällaisessa paikassa... jossa ei tarvitse miettiä muuta kuin mennäkö uima-altaalle vai rannalle tai mitä syödä aamiaiseksi. Rikkaiden ihmisten ongelmia. Ruby sanoo, että he onnistuvat tekemään numeron mistä tahansa, koska kun elämässä ei ole oikeita ongelmia, niitä on pakko keksiä.

”No... kyllähän tämä vaikuttaa mukavalta paikalta viettää aikaa?” yritän.

”Niin”, hän sanoo. ”Niin, kaipa se olisi. Ellei –” Hän vaikeenee jälleen ja hymyilee. ”Taidan tosiaan olla hiukan hiprakassa.” Hän nostaa martiniaan. ”Tämä on vaarallista kamaa!” Mutta hän ottaa joka tapauksessa vielä kunnon siemauksen.

Kun vilkaisen naista seuraavan kerran, hän tuijottaa minua niin intensiivisesti, etten tiedä, mitä kasvoilleni tekisin.

”Pahoittelut”, hän sanoo. ”Jokin kasvoissasi tuo minulle mieleen –” Hän vaikeenee jälleen ja kohottaa kättään. ”Ehkä se johtuu suustasi. Tuo kaari tuossa.” Nyt hänen sormensa piirtää ylähuuleni rajoja. Tunnen ihoni kihelmöivän. Lähenteleekö hän minua? Tapahtuuko tällaista oikeasti?

Viereisestä mökistä kuuluu jälleen vaikerrusta.

On jo aikaa siitä, kun olen viimeksi harrastanut seksiä. Yhtäkkiä jo kehnot seksiäännet tuntuvat kiihottavilta.

Haistan alkoholin Bellan hengityksessä. Hän on hyvässä kunnossa, vaikka onkin vähän vanhempi. Ja hänessä ja koko tilanteessa on jotakin kiihkeää, mikä on myös aika seksikästä.

Hän hymyilee minulle – mutta ei samalla tavalla kuin nauressamme. Hymyilen takaisin.

Jotenkin olemme siirtyneet lähemmäksi toisiamme. Hän suutelee minua. Tai me suutelemme toisiamme... koska minä selvästikin suutelen häntä takaisin. Olenko kiinnostunut? Tarkoitan, että olen kiihottunut. Mutta olen myös yhdeksäntoista-vuotias kundi, joten useimmat asiat kiihottavat minua.

Paitsi että... tähän liittyy valtajuttuja, jotka saavat oloni oudoksi. Olenko aikeissa maata asiakkaan kanssa, koska olen liian kohtelias sanoakseni ei? Ennen tätä olen maannut vain yhden ihmisen kanssa. Tarkoittaako se, että olisin huono siinä? Kun erosimme Delilahin kanssa, hän sanoi teeskennelleensä orgasmit puolet ajasta. Ajattelen sitä enemmän kuin tahtoisin.

Puristan silmäni tiukasti kiinni ja yritän hukuttaa Delilahin näkyvistä.

Ja sitten se on ohi. Hän vetäytyy kauemmas. Aukaisen silmäni.

Hän tuijottaa minua. Minusta tuntuu, että hän on yllättynyt nähdessään minut istumassa siinä, että hän odotti jotakuta toista. ”Voi paska”, hän sanoo muutaman sekunnin kuluttua. ”Minä – hyvä luoja, olen pahoillani. Minun täytyy mennä – öö, minun on mentävä vessaan.”

Kun hän nousee ylös, hän hoipertelee hieman, ja tajuan, että hän saattaa olla enemmän kuin ”hiukan hiprakassa”. Kun hän katoaa kylpyhuoneeseen, havaitsen puolityhjän samppanjapul-lon lipaston päällä.

Istun tässä ylellisessä huoneessa odottamassa seisokkini talttumista miettien, mitä tehdä seuraavaksi. Vaivaannuttava ei

sanana alkuunkaan riitä kuvaamaan tilannetta. Jos hän on juuksissa ja minä en... no, tilanne on aika paha, eikö olekin? Se ei totisesti vaikuttaisi laisinkaan hyvältä.

Nyt tahdon vain häipyä. Voisin tehdä sen hänen ollessaan vielä kylpyhuoneessa. Mutta se olisi todella epäkohteliasta. Se saattaisi jopa pahentaa tilannetta, jos – en tiedä – onnistun sillä tekemään hänestä vihollisen. Hän voisi järjestää minulle potkut heti ensimmäisenä oikeana työpäivänäni.

Astahdan kohti ovea ja onnistun törmäämään lipastoon. Sen päältä putoaa kansio, josta lattialle leviää kasa papereita. Hemmetti. Konttaan lattialla yrittäen kauhoa kaiken takaisin kansion väliin, mutta lopetan sitten kesken kaiken. Kansion sisällä on iso joukko artikkeleita, jotka on leikattu aikakaus- ja sanomalehdistä. Ne kaikki näyttäisivät kertovan Francesca Meadowsista, Kartanon johtajattaresta. Yksi kertoo hänen häistään – hän meni pari kuukautta sitten naimisiin arkkitehti Owen Dacren kanssa. Luen isolla kirjoitetun lainauksen toisen jutun alusta: *”Halusin luoda paikan, jonne vieraamme voivat paeta äärimmäisen stressaavaa kaupunkielämäänsä, paikan, jossa he saisivat rauhan. Tiedän, että jotkut varmasti sanovat, ettei keskivertoihmisellä ole siihen varaa, mutta halusin tästä paikasta täydellisen ja täydellisyys on kallista.”*

Sivulla suoraan tekstin alapuolella on valokuva pomosta pitemässä erittäin hyvin huoliteltua valkoista kukkoa. Sen poikki on kuulakärkikynällä kirjoitettu sana KUSIPÄÄ. Kynällä on painettu niin kovasti, että paperi on revennyt.

Kylpyhuoneen ovenkahva kääntyy. Tunnen nähneeni jotakin, mitä minun ei olisi pitänyt nähdä. Tömäytän kansion takaisin lipastolle ja ehdin nipin napin syöksyä ulos ovesta ennen kuin nainen astuu takaisin huoneeseen.

FRANCESCA

Avajaisilta – vihdoinkin. Olen odottanut tätä hetkeä niin pitkään. Kartano kuhisee vieraita, ja ensimmäistä kertaa tunnen oloni *siunatuksi*. Tuota sanaa käytin päiväkirjassani, johon nykyään kirjoitan joka päivä maadoittaakseni itseni (olen todella hyvä elämään hetkessä). Paljastan tässä pikku salaisuuden: *siunattu* on itse asiassa sana, jonka kirjoitan kirjaan useimpina päivinä. Tiedän, että se alkaa vaikuttaa Instagram-kliseeltä. Mutta minun kohdallani se on totta, ja sehän siinä on tärkeää. Autenttisuus on avain kaikkeen, eikö totta?

Istun asuntomme meditoititilassa Kartanon ylimmässä kerroksessa ja katselen ikkunoista ulos. On yhä ihanan lämmin. Ilmastonmuutos on kamala asia, mutta täytyy pysytellä positii-visena. Eikä käy kieltäminen, että se on hyväksi liiketoimille. Taivas on selkeämpi kuin mitä olen koskaan nähnyt, tähdet niin kirkkaita ja lähellä, että yötaivas tuo minulle mieleen mustan opaalin, joka on istutettu vasemmassa kädessäni olevaan sormukseen. Kristallit eivät koskaan petä minua. Ne ovat itse